

Таким чином, підсумовуючи вищенаведені положення, можна зробити висновок, що попри достатню урегульованість нормами права, інститут відшкодування моральної шкоди має деякі проблемні питання на практиці, що є не допустимим, оскільки це обмежує право людини на судовий захист. З огляду на це, вважаю, важливим дотримання висвітлених рекомендацій при вирішенні вказаних питань.

Література:

1. Стефанчук Р.О. Особисті немайнові права фізичних осіб у цивільному права: автореф. дис. ... док. юрид. наук : 12.00.03 «Гражданское право; семейное право; гражданский процесс; международное частное право» / Р.О. Стефанчук. – Київ, 2007. – С. 19-20
2. Грищук О.В. Права людини на компенсацію моральної шкоди (загальнотеоретичні аспекти).- Львівський національний університет ім. І. Франка.- 2012.-С. 32
3. Коршакова О.М. Проблематика відшкодування моральної шкоди за позовами про захист прав споживачів/ О.М. Коршакова// Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету.- 2015.- № 1.- Том. 2.-С. 27-29

Лопоха Катерина Володимирівна,

*студентка 6 курсу факультету заочного та вечірнього навчання
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник: д.ю.н., професор Харитонов Є.О.*

ЗАХИСТ МАЙНОВИХ (НЕМАЙНОВИХ) ПРАВ ДИТИНИ ПРИ РОЗЛУЧЕННІ БАТЬКІВ

Сім'я є первинним та основним осередком суспільства, яку складають особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом, мають взаємні права та обов'язки.

Народившись, дитина отримує право жити і виховуватися у сім'ї, знати своїх батьків, отримувати від них захист своїх прав і законних інтересів.

Сімейний кодекс України визначає, що мати, батько мають рівні права та обов'язки щодо дитини незалежно від того, чи перебували вони у шлюбі між собою.

Розірвання шлюбу між батьками, проживання їх окремо від дитини не впливає на обсяг їхніх прав і не звільняє від обов'язків щодо дитини.

У разі наявності неповнолітніх дітей розлучення відбувається у судовому порядку. Цивільний процесуальний кодекс наділяє дітей під час цього певними правами:

- безпосередньо або через представника чи законного представника висловлювати свою думку та отримувати його допомогу у висловленні такої думки;

- отримувати через представника чи законного представника інформацію про судовий розгляд;

- здійснювати інші процесуальні права і виконувати процесуальні обов'язки, передбачені міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

Суд роз'яснює малолітній або неповнолітній особі її права та можливі наслідки дій її представника чи законного представника, у разі якщо цього потребують інтереси цієї особи, і за віком та станом здоров'я вона може усвідомити їх значення.

Усе частіше між батьками виникає спір щодо того, з ким із батьків буде проживати дитина. Сімейним кодексом України встановлено, що місце проживання дитини, яка не досягла десяти років, визначається за згодою батьків, дитини, яка досягла десяти років – за спільною згодою батьків та самої дитини. Якщо батьки проживають окремо, місце проживання дитини, яка досягла чотирнадцяти років, визначається нею самою.

Той із батьків, хто проживає окремо від дитини, зобов'язаний брати участь у її вихованні і має право на особисте спілкування з нею. Той з батьків, з ким проживає дитина, не має права перешкоджати тому з батьків, хто проживає окремо, спілкуватися з дитиною та брати участь у її вихованні, якщо таке спілкування не перешкоджає нормальному розвитку дитини.

Батьки мають право укласти договір щодо здійснення батьківських прав та виконання обов'язків тим із них, хто проживає окремо від дитини [1]. Такий договір має бути в обов'язковому порядку посвідчений нотаріально.

Той із батьків, хто проживає з дитиною, у разі його ухилення від виконання договору зобов'язаний відшкодувати матеріальну та моральну шкоду, завдану другому з батьків.

Якщо мати та батько, які проживають окремо, не дійшли згоди щодо того, з ким із них буде проживати малолітня дитина, спір між ними може вирішуватися органом опіки та піклування або судом. Суди, приймаючи рішення про місце проживання дитини, повинні, перш за, все виходити з інтересів дитини, ураховуючи при цьому, хто з батьків має можливість забезпечити краще виховання дитини.

Дитина, батьки якої проживають у різних державах, має право на регулярні особисті стосунки і прямі контакти з обома батьками. Дитина та її батьки для возз'єднання сім'ї мають право на вільний в'їзд в Україну та виїзд із України в порядку, установленому законом.

Кожна дитина має право на рівень життя, достатній для її фізичного, інтелектуального, морального, культурного, духовного і соціального розвитку [2]. Важлива роль у забезпеченні реалізації цього права надається аліментним зобов'язанням. Аліменти можуть сплачуватися як добровільно, так і за рішенням суду. Речі дитини, які є її особистою власністю (іграшки, книги, музичні інструменти, спортивне обладнання тощо), у розподілі майна при розлученні батьків участі не беруть.

У зв'язку з цим виникає запитання, як бути з речами, які є спільною власністю дітей? Особливо в тому випадку, коли батьки мають намір проживати окремо? Як можна розділити піаніно, велосипед чи комп'ютер, якщо вони в одному екземплярі і є неподільними речами? На мою думку, логічним є висновок-відповідь, що їх поділом будуть займатися батьки, у тому числі може мати місце і грошова компенсація за ті речі, які не одержить один із дітей.

Малолітні діти не можуть бути сторонами у цих спорах, їх права мають захищати батьки, а тому в резолютивній частині рішення за дитиною право власності не буде визначатися, ці речі будуть передані тому з батьків, з яким буде проживати дитина.

Література:

1. Сімейний кодекс України: прийнятий Верховною Радою України 10 січня 2002 р. № 2947-III- Офіц. вид. – Київ – 157с.
2. Конвенція про права дитини: від 20 листопада 1989 р.: схвалена резолюцією 50/155 Генеральної Асамблеї ООН від 21 грудня 1995 року – 1989 – ст. 27

Майданець Богдана Олегівна,

*студентка 4 курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Берназ-Лукавецька О.М.

ЦИВІЛЬНИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ПАЦІЄНТІВ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

Людина, її життя і здоров'я визнається в Україні найвищою соціальною цінністю [1]. Охорона здоров'я законодавчому рівні визнається одним із основних напрямів діяльності держави. Деякі автори, такі як І.А.Петрова, В.Б. Філатов, визначають основоположними законодавче та етичне забезпечення прав пацієнта і виокремлюють позасудовий та судовий захист порушених прав, кожен з яких має свої відмінні риси. Ст. 55 Конституції України проголошує, що права і свободи громадянина захищаються судом [1]. Також, відповідно до ст. 8 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» (далі за текстом – Закон), пацієнт має право на звернення до